

‘Mijn kleine meisje zwanger, dat kán toch niet?’

12 oktober 2008 | Real Life

‘Mijn kleine meisje zwanger, dat kán toch niet?’

Na je dertigste moeder worden is de gewoonste zaak van de wereld. Maar Sylvia Michels mag zich op haar 34ste al gróótmoe­der noemen. Haar dertienjarige dochter Christel hoopt over drie maanden te bevallen van een gezonde zoon.

‘Heel langzaam zag ik twee streepjes verschijnen op de zwangerschapstest. Ik heb gejankt, gehuild en gekrijst. Mijn kleine meisje zwanger, dat kán toch niet? Ze is zélf nog een kind, dreunde het door mijn hoofd. Waarom overkomt ons dit? Wat moeten we nu? Christel wilde de uitslag zelf niet zien en wachtte in haar kamer op me. Trillend op mijn benen heb ik al mijn moed bij elkaar geraapt en ben ik naar haar toe gelopen. Als een zielig hoopje mens lag ze op haar bed. In plaats van te schelden en boos te worden, heb ik haar een grote knuffel gegeven en gefeliciteerd.

Het begon met hoofd- en buikpijnklachten. Een paar dagen later klaagde ze dat ze als ze een kookluchtje rook, misselijk werd. De alarmbellen in mijn hoofd gingen rinkelen. Dat herkende ik van toen ik zelf zwanger was. Christel bleek een week over tijd te zijn. Ik probeerde uit alle macht om niet in paniek te raken. Als ik in paniek ben, is Chris dat ook. Zo rustig als ik kon heb ik haar een zwangerschapstest laten halen bij de apotheek. Laat het alsjeblieft niet waar zijn, dacht ik terwijl ze op het toilet zat. Maar het was wél waar. Mijn kind krijgt een kind.

Ik voelde me ontzettend schuldig. Was woedend op mezelf. Waarom heb ik Chris wel verteld hoe ze een condoom moet gebruiken, maar niet dat ze het na afloop moet controleren op scheurtjes? Maar de grootste kwaadheid lag bij de huisarts. Een jaar geleden was ik bij hem om de pil voor Chris aan te vragen. Die gaf hij niet mee. Hij wilde haar zélf horen zeggen dat ze de pil nodig had. Chris kreeg die woorden niet uit haar mond en zei dat ze aan de pil wilde omdat ze tijdens haar menstruatie erg veel last had van buikpijn. Toen gaf de huisarts haar iets mee voor de pijn, terwijl ik in de spreekkamer héél duidelijk mijn ongerustheid had geuit vanwege het vaste vriendje dat Christel had.

Dertien jaar is heel jong om al seksueel contact te hebben. Té jong, als je het mij vraagt. Tegen Christel heb ik ook gezegd dat ik er niet blij mee was, maar dat ik wél wilde dat ze eerlijk en open zou blijven. Toen ze ‘het’ voor de eerste keer met haar zestienjarige vriend Jeffrey had gedaan, heeft ze dat ook eerlijk verteld. Zo is onze band. Ik word niet snel boos, alles is bespreekbaar. Het scheelt dat Christel geestelijk een stuk verder is dan haar leeftijdgenoten. Ze is lief, zachtaardig en heeft een groot verantwoordelijkheidsgevoel ten opzichte van haar twee jongere broertjes en zusje. Haar relatie met Jeffrey is al een jaar heel serieus. Waar hij gaat, gaat zij en andersom.

Dezelfde dag na de test heb ik Jeffrey gebeld om te vragen of hij langs kon komen. Ondertussen had ik ook mijn man Alex op de hoogte gesteld. Ik dacht dat hij uit zijn vel zou springen van kwaadheid, maar zijn reactie was juist heel lief: “Laten we er het beste van maken, wat Christel ook kiest.” Jeffrey was geschokt, maar liep niet voor de problemen weg. Zijn ouders waren buiten zinnen van kwaadheid. “Laat het weghalen”, gilden ze. Maar Christel en Jeffrey lieten zich niet vermurwen. Ik heb ze naar haar kamer gestuurd om samen te praten. Na een uurtje kwamen ze binnen met de mededeling dat ze vonden dat ze de verantwoording op zich moesten nemen: “We houden het.”

Liefde, een knuffel of aandacht

‘Ik was zelf 21 toen ik zwanger raakte van Christel. Dat was ook een ongelukje. Maar Alex en ik keken elkaar aan en wisten: dit kindje is heel erg welkom. Mijn ouders waren het daar absoluut niet mee eens. Ze vonden me te jong, zeiden dat ik het niet aan zou kunnen, keken neer op Alex. Die reactie had geen verrassing voor me moeten zijn, want de relatie met mijn ouders is nooit goed geweest. Als het om materiële zaken ging, kon ik alles van ze krijgen: een scooter, een paard, merkkleding. Maar liefde, een knuffel of aandacht? Ik heb mijn hele leven gevochten om hun waardering te krijgen.

Dat wilde ik mijn eigen kinderen niet aandoen. Mijn opvoeding verschilt in alles met die van mijn ouders. Mijn kinderen mogen hun eigen mening hebben, ze hoeven niet tegen me te liegen. Ik lach ze niet uit als er iets misgaat, maar leg de nadruk op de dingen die ze wél goed kunnen. Als ik het een keer niet met ze eens ben, dan probeer ik uit te leggen waarom ik iets fout vind. Ik word niet kwaad en ga niet schreeuwen. Wil Christel om één uur ’s nachts thuiskomen en heb ik liever dat ze om twaalf uur in bed ligt, dan proberen we daar samen uit te komen. In tegenstelling tot vroeger bij mijn ouders thuis communiceren we met elkaar.

Het dieptepunt in de relatie tussen mij en mijn ouders kwam vier jaar geleden. Alex en ik hadden binnen een jaar tijd zo veel ellende voor onze kiezen gekregen, dat we het niet meer konden verwerken. Ons huis was afgebrand, we hadden financiële problemen en onze geestelijk gehandicapte zoon Lorenzo (10) was seksueel misbruikt door de achterbuurman. Geestelijk en fysiek waren we allebei óp. Samen met Christel, Lorenzo en Glenn (5) besloot ik een maand weg te gaan. Maar Christel bleek op die nieuwe plek niet goed te kunnen aarden. Toen mijn ouders zeiden: “Breng haar dan maar hier”, heb ik haar in goed vertrouwen bij hen achtergelaten.

Met de gedachte dat ik mijn leven niet liet verpesten door een brand en een achterbuurman, ging ik een maand later terug naar Alex. Maar mijn ouders hadden gehoopt dat ons huwelijk verleden tijd was en lieten Christel niet gaan. Ze belden de Kinderbescherming. Met succes deden ze hen geloven dat Alex gewelddadig was, dat ik mijn kinderen niet goed behandelde, dat mijn dieren verwaarloosd waren. Ik werd gek omdat ik mijn kind terug wilde, maar mijn ouders zeiden: “Als Chris teruggaat, dan ben jij voor ons dood.” Ik moest kiezen tussen mijn kind en mijn ouders. Daar was geen twijfel over mogelijk: mijn kinderen gaan bij mij voor alles.

Het heeft nog drie lange jaren geduurd voordat Chris eindelijk weer bij ons thuis mocht komen wonen. En nog steeds ervaren we dagelijks de consequenties van de daden van mijn ouders. Drie van mijn vier kinderen staan onder toezicht van Bureau Jeugdzorg. Elk moment kunnen ze hier binnen vallen. Als Chris over drie maanden bevalt, staat haar baby ook automatisch onder toezicht. Dat vergeef ik mijn ouders nooit. Ik ben voor hen dood, zij zijn dat voor mij. Dat klinkt heel hard, maar ik laat mijn ouders me geen pijn meer doen. Ik vecht voor mijn gezin, dat is het belangrijkste wat ik heb.’

Tweede moeder

‘Door wat ik heb meegemaakt met mijn ouders, ben ik anders in het leven gaan staan. Ik hoop niet dat ik ooit zo zal reageren als zij hebben gedaan. Mijn kinderen kwijttraken door ruzie, is mijn ergste nachtmerrie. Vanuit die gedachte heb ik Chris ook zélf laten beslissen of ze haar kindje wilde houden of abortus wilde plegen. Veel mensen vinden het raar dat ik haar niet heb gedwongen tot een abortus. Als kinderen jonger dan veertien jaar zijn, heb je als ouder dat recht. Maar het is háár lichaam, het zijn háár gevoelens, het is háár kindje. Wie ben ik om daarover te oordelen?

Ik ben niet echt boos geweest op Christel, wel verdrietig. Meisje, meisje, wat haal je op je hals? Hoe moet dit verder, wat gaat dit voor jou en je lichaam betekenen? Op zo’n jonge leeftijd een baby is niet de

toekomst die ik voor Chris had uitgestippeld. Ik had gehoopt dat ze haar school zou afmaken, een huisje zou hebben, getrouwd zou zijn en dán een kindje zou krijgen. Maar of ze dan gelukkig zou zijn geweest? Ik heb haar verteld over de voor- en nadelen van jong moeder worden, uitgelegd wat ze kon verwachten en gezegd dat ik achter haar zou staan, waar ze ook voor zou kiezen. Ik hoop met heel mijn hart dat ze de juiste keuze heeft gemaakt.

Chris en Jeffrey hebben goed nagedacht over wat ze wilden. De belangrijkste reden om het niet weg te halen, was dat ik via de gewone weg niet zwanger kan worden. Voor al mijn kinderen behalve Christel heb ik hormonen gebruikt. Toen ik zwanger van Glenn wilde worden, heb ik geregeld zitten huilen omdat ik wéér ongesteld was geworden. Christel zat daar vaak bij. Haar gedachte is: er zijn zo veel mensen die geen kinderen kunnen krijgen en dan zou zij een gezond, levend mensje laten weghalen. Dat zou ze zichzelf nooit kunnen vergeven.

Ik begrijp dat en respecteer haar keuze. Wat niet wegneemt dat het heel raar is om Chris met een dikke buik te zien. Net als dat het straks voor mij heel onwonderlijk zal zijn om 'oma' genoemd te worden. Dat klinkt zo oud, terwijl ik dat helemaal niet ben. Ik zie mezelf ook nog niet als omaatje op het schoolplein staan. Ik wil meer een soort tweede moeder worden. Als gezin hebben we besloten dat ik de volle zorg en opvoeding van de baby op me ga nemen, zodat Chris haar opleiding kan afmaken en het leven van een tiener kan blijven leiden. Ik ben toch thuis voor mijn jongste dochter Tauryana (3). Mijn wens was altijd een groot gezin te hebben, dus er kan best nog een baby bij.

Als ik terugkijk op wat er in mijn leven is gebeurd, heb ik nergens een seconde spijt van. Al zijn we in financieel opzicht niet rijk, ik ben gelukkig met wat ik heb. Mijn kinderen zijn mijn alles. Ik heb liever tien knuffels van mijn kinderen, dan een nieuwe auto voor de deur. Natuurlijk zal er een moment van verdriet komen als Chris en haar baby over een paar jaar op eigen benen gaan staan en ik ze los moet laten, maar ik hoop ze altijd dichtbij me te houden. Ik weet hoe het voelt om je kind kwijt te zijn, dat wil ik niet nog eens meemaken. Ik zal ze nooit de deur wijzen. Het woordje deur bestaat bij mij niet eens.'